

bestemt, at Staten skulde inddrage denne Fordring, som Reserve-Pensionsfonden havde paa Statskassen, blev den følgelig derved udslettet som Gæld. Det var den ene Grund, som jeg anførte, til, at det er en overflødig Bestemmelse, den, at der ikke længere er noget at forrente. — Men jeg anførte en anden Grund, der er lige saa god og lige saa gyldig, til, at man ikke har Brug for dette Lovforslag. Det var, at der aldrig er truffet nogen Bestemmelse ved Lov om, at disse Midler skulde forrentes med 5 pCt. p. a. Naar der ikke er truffet nogen Bestemmelse derom ved Lov, er der jo heller ikke noget at forandre ved Lov, og følgelig kunde der ikke være Spørgsmaal om, at man skulde behøve at fremsætte et Lovforslag for at kunne sætte en anden Rente end den, man hidtil har svaret. Statskassen havde hidtil svaret 5 pCt. i Rente deraf, som der staar i Bemærkningerne til Lovforslaget, i Lighed med, hvad der ellers sker med saadanne Midler, og det er meget rigtigt, thi andre Midler blive forrentede med 5 pCt. Det har Statskassen ogsaa før en Del gjort her, dog ingenlunde for det hele, thi en Del af Pengene var anbragt i Obligationer, der ikke gave 5 pCt. p. a. — Den Lov af 1892, ved hvilken Reserve-Pensionsfonden blev oprettet, omtaler altsaa ikke med et Ord, hvorledes Pengene skulde forrentes, fastsætter ikke, at de skulde forrentes med 5 pCt. Der er heller ikke nogen anden Lov, der fastsætter det; der er ikke nogen Lov, som er yngre end Loven af 1892, der overhovedet taler om Renten af den Slags Penge. Der er Love, som ere ældre end Loven af 1892, der omtale det for visse Bestillingsmænds Indbetaling til Statskassen af Bidrag til deres Alderdomsforsørgelse, en Lov af 1871 og en Lov af 1878, men Loven af 1892, hvorved Reserve-Pensionsfonden oprettes, henviser end ikke til nogen af disse Love. Altsaa, der er aldeles ikke Tale om, at der er nogen, selv den fjerneste, Lovbestemmelse om, at man skulde forrente disse Midler paa denne Maade. Naar det nu er Tilfældet, er det ganske klart, at fordi Statskassen hidtil har forrentet dem med 5 pCt., var der ikke nogen tvungende Grund til at forrette dermed; en Forandring kunde gøres med et Pennestrøg, Finansministeren kunde bestemme, hvilken Rente han vilde give og opføre, saa meget mere, som det jo er rent nominelt her at tale om en Rente, der svares. Thi hvis der er noget, man har Lov at kalde nominelt, maa det være det, at man selv er baade Renteyder og

Rentenyder. Saa kan man jo gerne fortælle sig selv, at man har 100 pCt. af sine Penge, og man kan sige, at man er en stakkels fattig Mand, der ikke faar $\frac{1}{2}$ pCt. af sine Penge, det er ganske ligegyldigt, man er selv baade Yder og Nyder, det betyder altsaa aldeles ingen Ting. Ogsaa af den Grund forekommer det mig ganske urimeligt at ville sige, at da Staten nu selv skal oppebære denne Rente, skulle vi til at nedsætte Renten.

At det nu forholder sig saaledes, at Staten selv skulde oppebære Renten, fremgik ganske klart af Forhandlingerne om Oprettelsen af Statsbrandforsikringsfonden. Det var den udtrykkelige og tydelige Hensigt med denne Paragraf, om hvilken jeg her taler, at Staten ved denne Inddragelse af Reserve-Pensionsfondens Midler skulde have Vederlag for den store Forpligtelse, den paatog sig, og som hidtil paahvilede denne Reserve-Pensionsfond. Herfor skulde Statskassen have et Vederlag, og dette Vederlag bestod netop i, at Statskassen skulde eje alt, hvad der hidtil havde været i Reservepensionsfondens Eje. Den højtærede Minister udtalte ogsaa ved Forelæggelsen i Landstinget af Lovforslaget om en Statsbrandforsikringsfond, at ved Inddragelsen af Reserve-Pensionsfonden vilde der indgaa 5 Mill. Kr. i Kassebeholdningen. „Indgaa i Kassebeholdningen“ — det er det samme for Statens Vedkommende som for enhver af os, at det, som indgaa i vor Kasse, er vort, det eje vi; skyldte vi i Forvejen noget bort, som nu skal indgaa i vor Kasse, vil det sige, at Gælden er bleven udslettet, eftergivet, afgjort paa anden Maade, færdig, saaledes at der ikke mere er Spørgsmaal om den.

Men medens nu Lovforslagets § 1 saaledes er baade overflødig og unyttig og gaar ud paa at træffe Bestemmelse om Forrentning af et Beløb, som ikke længere skal forrentes, saa indeholder § 2 Lovforslagets egentlige Øjemed, som slet ikke er at konvertere noget, men at bemyndige Finansministeren til at udstede Statsobligationer for de 5,600,000 Kr. i kontante Penge, som Reserve-Pensionsfonden den Gang havde til gode hos Statskassen. Det var den egentlige Mening dermed. Derved, at denne Boggæld, om hvilken jeg har talt, inddroges i Statskassen, var denne Del af Statsgælden — det var jo en Del af den saakaldte indenlandske Statsgæld — udslettet, færdig, eksisterede ikke mere. Det, man nu vilde gøre ved Lovforslaget, var at stifte en ny Statsgæld for et tilsvarende Beløb. Og til hvilket Øjemed?